

nogen af de Baner, her er Tale om, fordi der neppe ved nogen af dem vil kunne opstaa saa stor Værdistigning, som Tilfældet har været ved Kystbanen, men det kan blive grelt nok, saa grelt, at der bør raades Bod derpaa, naar det kan ske. Det er jo ogsaa, antager jeg, disse Betragtninger, Jernbanekommissionen har ladet sig lede af, og det er i alt Fald paa Grund af dem og den Opfordring, der ligger deri, at jeg har søgt at udforme det dertil sigtende Forslag i Afsnit C.

Men jeg kan hertil føje, at vi heller ikke ere uden Forbillede her i Landet med Hensyn til en Lovgivning af denne Art. Vi have f. Eks., for at nævne vor Vandløbslovgivning, i Loven af 28. Maj 1880 § 20 en Bestemmelse, der siger, at naar der foretages en Regulering af et større Vandløb, har Landvæsenskommissionen, der fastslaaer den nærmere Ordning deraf, at fordele Udgifterne derved paa de paagældende — det vil sige Ejerne af de til Aaløbet grænsende Lodder — i det Forhold, hvori de have Fordel af Reguleringen. Det er netop Værdistigningsafgiften indført i det praktiske Liv. Der er endda ikke Spørgsmaal om, hvorvidt den Værdistigning, som er indtraadt, er større eller mindre end Udgiften, som Reguleringen har medført. Den skulle Lodsejerne betale i det Forhold, Kommissionen skønner rigtigt, selv om muligvis Værdistigningen paa deres Lodder maatte være mindre. Heller ikke naar vi se hen til Udlandet, er denne Lovgivning uden Forbillede. I Tyskland har man forlængst indført en Afgift af Grundværdistigningen. Det er ikke just sket i den Forbindelse, der her er Tale om, men dog saaledes, at Grundværdistigning er et Skatteobjekt. Noget lignende er man i Færd med at indføre i England, i Sverige, i Italien og i Norge. Det sidste Sted er man dog neppe kommen ud over Overvejelserne, maaske heller ikke i Sverige. I England er det kommet til Lovforslag derom, i Italien til Love.

Den Løsning, jeg her har bragt i Forslag, og som overvejende har mødt Tilslutning i det andet Ting, gaar ud paa, at det overdrages til en Kommission, bestaaende af 3 Medlemmer — et valgt af Ministeren, et af den paagældende Amtskommune og et af Sognekommunen —, naar Banen er aabnet for Driften, at undersøge, overveje og med endelig Virkning — dog efter § 25 med Adgang til Appel — at fastslaa, hvilken Stigning i Værdi hver enkelt Ejendom langs Banen er undergaaet. Udgangspunktet for den Vur-

dering, som denne Kommission foretager, er Ejendomsskyldvurderingen, som vi nu kende paa Grundlag af Ejendomsskyldloven af 1903, altsaa den Vurdering, der foregik i 1904. Det er Udgangspunktet, men det er ikke de Regler, som der fandtes, der nu atter skulle følges; thi under Ejendomsskylden inddrages jo meget andet end Grunden, og det er kun Stigningen af Grundværdien, vi her ønske at sikre Staten eller dem, der anlægge den paagældende Bane, en Part af. Det er ikke givet, at hele Værdistigningen falder straks; en stor Del af den kommer maaske først til Syne og maaske ogsaa først til Eksistens længere hen i Tiden, efterhaanden som Banen udvikler sig og derigennem gør større Nytte for de paagældende Lodsejere. Derfor have vi en Bestemmelse i § 28 om, at dette Skøn, denne Vurdering skal gentages med 10 Aars Mellemløb indtil 40 Aar efter den første Ansættelse.

Naar det af Kommissionen er foreslaaet, hvor stor Værdistigningen er, bliver Spørgsmaalet: Hvor meget skal saa den paagældende Grundejer deraf afgive? Derom findes der den Regel, at de første 20 pCt. af Ejendommens Stigning i Værdi lader man ude af Betragtning. Jeg havde foreslaaet 10 pCt., men Folketinget satte det op til 20 pCt. Motivet for denne Bestemmelse var, at Bagateller skal man ikke besvære Kommissionen med. Ligesom man i Tyskland har indtaget de første 10 pCt., saaledes foreslog jeg det samme; men Folketinget har altsaa — jeg formoder ledet af den samme Betragtning — ønsket at udforme det noget anderledes og forhøjet 10 pCt. til 20 pCt., og det er jeg gaaet med til. Men ved Siden deraf findes der den Bestemmelse, at hvis Stigningen er over 2,000 Kr., skal den i hvert Fald tages med. Jeg havde foreslaaet 10,000 Kr., men det har Folketinget sat ned til 2,000 Kr. Motiveringen for denne Tillægsbestemmelse er, at det kan tænkes, at en i og for sig stor og værdifuld Ejendom, f. Eks. et Gods eller en stor Gaard, med en ringe Del af sit Areal støder op til en Station; saa kan det være, at dette Areal, maaske kun en Td. Land eller saa, er steget meget stærkt som egnet til Bebyggelse for Butikker og Forretningslokaler eller deslige. Sammenlignet med Ejendommens hele Værdi bliver det maaske langt fra 20 pCt., end ikke 10 pCt., og dog er det urimeligt, at denne Stigning skulde slippe fri. Derfor havde jeg optaget en særlig Bestemmelse for saadanne Tilfælde og sat som Minimum 10,000 Kr.,